

1

Michilimackinac Island, Michigan Territory
Mei 1814

De ochtendnevel wervelde om Angelique MacKenzie heen en hulde het bospad in sluiers. Ze had geen daglicht nodig om haar te leiden. Ze kende ieder pad van haar geliefde eiland en kon er blindelings overheen rennen als het moest.

Toch was er iets in de vochtige, mistige lucht dat een rilling over haar rug deed lopen en haar blote voeten dwong sneller te gaan. De koude modder perste tussen haar tenen door, zompend en zuigend bij iedere stap. Ze keek naar de donkere wirwar van doornstuiken om haar heen alsof ze ieder ogenblik door een weerwolf met scherpe tanden besprongen kon worden.

Ze wist dat zoiets niet kon gebeuren. Weerwolven hoorden in sprookjes thuis, zoals het sprookje dat ze de *raconteur* gisteravond had horen vertellen. Maar ze kon er niets aan doen dat ze de harige gebogen rug, lange staart en puntige oren in elke schaduw zag.

Haar hart bonsde alsof het de oproep van de forttrommel-slager wilde evenaren.

Haar geheime leveranties vroeg in de ochtend werden elke dag riskanter. Zeker nu alle eilanders bijna doodgingen van de

honger. De Britse soldaten die in het fort woonden, verging het nog slechter. Gedurende de lange winter hadden ze al hun paarden geslacht. En nu begonnen ze wanhopig te worden.

En gevaarlijk.

Maar gevaar of niet, ze moest haar bezorging doen. Haar lieve vriendin was afhankelijk van de armzalige voedselgeschenken die ze iedere ochtend bracht.

Met één hand drukte Angelique tegen het versleten linnen van haar rok om de delicate bobbel in haar zak op hun plaats te houden. In haar andere hand bungelden twee forellen die ze had gevangen.

Een tak kraakte en een lage, schorre uitroep doorboorde de stilte. Ze schrok.

Ze stond stil en ademde hijgend de koele meilucht in, met een zweem van uitgebotte lenteschoonheden en aardbeienplanten. Ze hield haar hoofd schuin om te luisteren en tuurde door de mist.

Boven haar hoofd klonk een nieuwe schorre kreet en nu herkende ze het geluid. Die was van een epauletspreeuw.

Een golf van opluchting voer door haar heen. De trekvogels kwamen nu terug. En als de vogels het afgelegen noordelijke eiland hadden bereikt, dan konden de voorraadschepen Michilimackinac Island misschien ook halen. Ze zou in elk geval bidden dat de schepen snel mochten arriveren en een einde zouden maken aan hun ellende.

Een takje knapte en haar blik schoot terug naar het pad. Ze verstarde toen ze weer voor zich keek.

Daar stond de weerwolf – half verborgen in de mist versperde hij haar de weg, met zijn voeten uit elkaar gespreid. Zijn staart stak achter hem naar buiten en één oor wees hoog in de lucht.

Haar bloed werd koud als het water van het meer waar ze daarstraks doorheen had gewaad toen ze uit haar kano van berkenhout klom.

De weerwolf gromde met een keffende hoest. En toen deed hij een schommelende stap naar haar toe. 'Geef me je eten.'

Alles in haar schreeuwde dat ze moest vluchten, in het bos moest verdwijnen. Met haar kennis van de bossen kon ze makkelijk aan het beest ontsnappen. Maar haar voeten waren verlamd van angst.

De weerwolf deed een uitval. Met elke stap die hij zette, veranderde zijn staart merkwaardigerwijze in een lang zwaard en zijn oor in een officierspet die in een rare hoek stond, alsof hij hem achterstevoren op had gezet.

'Ik weet dat je eten hebt.' Hij brabbelde. 'En ik beveel je het in te leveren.' Hij wankelde dichterbij en de mist leek op te lossen, om een maar al te bekende rode jas te onthullen.

Dit was geen weerwolf. Dit was een nog ergere bedreiging.

Het was een van de Britse soldaten. De vijand. De *uitgehongerde* vijand.

In feite was het luitenant Steele, de kwartiermeester. En hij was precies het soort van gevaar dat ze gehoopt had te vermijden.

Ze hield haar hand uit de buurt van de twee eieren in haar zak, om geen aandacht te trekken naar haar verboden schat. En ze weerstond de aandrang om haar hand beschermend op de dunne plak askoek en de paar eikels te leggen die ze in haar keurslijf had gestopt. De vis kon ze hem geven als het moest, maar de eieren en het brood waren haar kostbaarheden.

Hij vestigde zijn holle blik hongerig op de forel. In de mist leek zijn uitgemergelde gezicht meer op een skelet dat oprijst uit het graf dan op de weerwolf die ze zich eerst had voorgesteld. 'De vis, meid.'

'Ja?'

'Wat zou Ebenezer Whiley ervan zeggen als hij ontdekte dat je een deel van je vangst voor jezelf hield?' De vraag hield een dreigement in.

Iedereen wist hoe gierig haar stiefvader was. Zelfs de Britse soldaten die naar zijn herberg en winkel kwamen, waren erachter gekomen dat hij keihard onderhandelde. Als Ebenezer te weten kwam dat Angelique zelfs maar een paar kleine visjes achterhield van de ochtendbezorging, zou hij haar wreed straffen. En hoe moest het dan verder met Miriam?

Luitenant Steele wong zijn lippen in een grijns. ‘Aha, ik zie dat je niet wilt dat meneer Whiley het te weten komt van je bedrog.’

De soldaat deed nog een onvaste stap. ‘Als kwartiermeester heb ik opdracht van de generaal om de intendant vanmorgen te helpen meer voedsel te verzamelen voor het garnizoen.’

Ze geloofde hem geen moment. Door zijn bloeddorlopen ogen en slordige uiterlijk vermoedde ze dat hij de hele nacht had gedronken en nu op weg was naar de North Sally Port, in de hoop onopgemerkt het fort binnen te sluipen.

Ze speelde zijn spelletje mee. ‘O, neem me niet kwalijk. Ik was vanmorgen zo hard aan het werk dat ik de reveille zeker heb gemist.’

Ze wist zeker dat de trommelslager en fluitspeler de manschappen nog niet hadden gewekt. Ze luisterde altijd naar de reveille. Al werd die binnen in het fort gespeeld, de eilanders gebruikten hem als klok. Ebenezer verwachtte haar kort erna terug.

Maar als luitenant Steele wilde dreigen, dan kon zij het ook.

Ze wisten allebei dat ze hem kon aangeven omdat hij buiten het fort was. Alle soldaten waren beperkt tot hun verblijven als de fortmuzikanten ’s avonds de taptoe hadden gespeeld, tot de reveille van de volgende ochtend. Overtreding van de avondklok kon strenge straffen tot gevolg hebben.

Verleden week nog was een soldaat na de klok buiten het fort betrapt. Zijn straf was honderd slagen met de gesel. De kapitein had de slagen verminderd tot vijfenzeventig toen de sol-

daat had aangevoerd dat hij door de honger naar buiten was gedreven om op zoek te gaan naar eten.

‘Als je me die vis geeft,’ zei de kwartiermeester rustiger, alsof ook hij aan de recente afranseling dacht, ‘dan kunnen we doen alsof ik je nooit gezien heb en jij mij niet.’

Ze aarzelde maar kort en gooide toen de vissen voor zijn voeten. Elke spier in haar magere lijf verstrakte om te ontsnappen zodra hij bukte om de vissen te pakken.

Maar in plaats van de forellen op te pakken, haalde hij naar haar uit met een snelheid die niet te rijmen viel met zijn kwetsbare staat. Zijn knokige vingers sloten om haar arm en hij trok haar met verrassende kracht tegen zijn uitgeteerde lijf aan.

Ze was te verbluft om te reageren.

‘Ik denk dat je nog meer eten verstoppt.’ Zijn vieze adem streek over haar wang en ze kon wel kokhalzen. De harde boten van zijn ribben drukten tegen de dun verpakte askoek in haar keurslijf.

Ze duwde tegen zijn borst. Zijn rode jas was versleten na de strenge winter. Zijn haar was te lang, zijn gezicht ingevallen en zijn ogen waren weggezonden in zijn eens knappe gezicht. Hij bood een trieste aanblik.

Na twee jaar op het eiland boden *alle* soldaten een trieste aanblik. De winters op Michilimackinac waren zelfs voor de meest door de wol geverfde eilanders al zwaar, laat staan voor een armzalig geklede Britse soldaat met een dunne huid.

‘We hebben allemaal honger,’ zei ze zacht. ‘Neem de vis alsjeblieft aan als een geschenk. En laat me dan doorlopen.’

Zijn greep werd lossere, maar niet voor lang. ‘Geef me de rest van wat je hebt. Nu.’

‘Dat kan ik niet doen.’

Hij gromde en sloot zijn hand om haar hals. Hij kromde zijn vingers en sneed haar de adem af.

In een uitbarsting van paniek schopte ze naar hem en plukte

aan zijn hand om haar hals te bevrijden uit zijn verstikkende greep. Maar in zijn door de honger veroorzaakte razernij had hij onwankelbare kracht.

Haar keel begon te branden en haar longen snakten wanhopig naar adem. Maar hoe ze ook wrong en spartelde, zijn greep verslaptte niet om lucht door te laten.

Haar ogen draaiden weg in haar hoofd en een golf van duisternis spoelde over haar heen.

Was ze voorbestemd om zo te sterven? Op haar geliefde eiland, vechtend om eten dat ze vastbesloten was om bij haar uitgehongerde vriendin te bezorgen?

Achter de luitenant klonk een luide klap en onmiddellijk viel de dodelijke band om haar hals weg.

Luitenant Steele staarde haar met lege ogen aan en viel aan haar voeten op de grond, languit in de modder.

Ze strompelde naar adem snakkend naar achteren, gierend door haar gekneusde luchtpijp en keek met grote ogen op de bewegingloze gestalte neer.

In de vroege ochtendnevel flikkerde iets op en haar adem stokte.

Daar achter de luitenant stond een nog grotere verschijning, nog een weerwolf, dreigender dan de vorige. Zijn lange mantel wervelde om hertenleren beenkappen en een los leren hemd. Hij hield een Ojibway indianenknuppel in zijn hand die hij kennelijk op de kwartiermeester had gebruikt. Een enkele slag met de gevaarlijke ronde bal aan de kop bleek vaak dodelijk.

De verschijning schopte met de neus van zijn mocassinlaars tegen de luitenant. Luitenant Steele kreunde, maar bewoog niet.

Haar redder stopte de knuppel in een riem om zijn middel. Het was geen gewone riem, maar de speciaal geweven sjerp die alleen *voyageurs* droegen.

Angeliques hart roffelde van opwinding. Naast de sjerp droeg hij ook verweerd schapenleer, een rode kamgaren pet en een

mantel die meer leek op een lange jas met capuchon – een indiaanse dekenjas.

Hij *was* een voyageur. Dat was zeker.

Maar als hij zo'n kano varende bonthandelaar was, wat deed hij hier dan nu? Zo vroeg in de ochtend?

Ze keek naar de bossen aan weerskanten van het pad. Gewoonlijk als de voyageurs in de lente weer op het eiland terugkwamen, was dat in groten getale met gelach en gezang.

Maar ze zag geen spoor van iemand anders. Het eiland was sinds het einde van de vorige herfst en het begin van de winter van de buitenwereld afgesloten geweest, toen ze net als ieder jaar geïsoleerd waren door het ijs.

De voyageur begon net zo zachtjes als hij was gekomen weg te lopen.

'Dank je wel, je hebt mijn leven gered,' zei ze, onwillig om hem al te laten gaan.

Hij knikte, maar liep door.

Ze moest weten waar hij vandaan kwam en of de rest van de voyageurs onderweg was. 'Wacht.' Eindelijk kwam ze in beweging en liep achter hem aan.

Hij stak een hand uit om haar ervan te weerhouden dichterbij te komen.

'Wie ben je?' vroeg ze.

Hij bracht een vinger naar zijn lippen. Daarbij keek hij haar voor het eerst recht aan en de schaduwen vielen weg.

Ze hapte naar adem.

Het was Pierre Durant.

Zelfs onder de dikke laag winterhaar die zijn kin en wangen bedekte, had ze geen moeite om zijn gezicht te herkennen. Hij was niet veel veranderd in de vijf jaar dat hij van het eiland weg was geweest.

Hij had nog steeds hetzelfde knappe uiterlijk als altijd. De diepbruine ogen die altijd rare dingen hadden gedaan met haar

hartslag, het weerbarstige golvende donkere haar en de donkere huid die hij van zijn Franse vader had geërfd.

Hij had lange benen en brede schouders. En onder zijn indiaanse jas bolden zijn spieren tegen de zomen van zijn hemd.

Ze was verlegen en sprakeloos van verwondering. Ze wachtte tot ze herkenning in zijn ogen zag, tot zijn gezicht oplichtte bij haar aanblik, zoals in het verleden zo vaak was gebeurd.

Maar hij vestigde zijn blik op de kwartiermeester, die languit in de modder lag, en toen naar de bossen die naar de westkust leidden. Even verscheen er een opgejaagde blik in zijn ogen. Toen hij haar weer aankeek, stond er niets anders in te lezen dan ergernis, alsof ze een onderbreking was die hij niet had voorzien.

‘Het spijt me, *mademoiselle*,’ fluisterde hij gespannen, ‘maar ik moet u vragen met niemand over onze ontmoeting te spreken.’

Herkende hij haar niet? Zo veel was ze toch in vijf jaar niet veranderd? Ze bracht haar vingers naar haar gezicht. Ze nam zelden de tijd om zich te wassen. Ze kleepte zich onaantrekkelijk. En ze droeg haar lange kastanjebruine haar altijd weggestopt onder haar muts, zoals Ebenezer eiste.

Maar kon Pierre niet toch zien wie ze was? Ze was nog steeds dezelfde Angélique die ontelbare keren met hem over ditzelfde pad had gerend. Dezelfde vriendin met wie hij in bomen had geklommen en samen had gevist en wilde aardbeien had verzameld en in de vijver gezwommen.

De kwartiermeester kreunde en bewoog.

Zonder zijn blik van de soldaat los te maken, sloop Pierre achterwaarts door het dichte gebladerte, klauterend over afgewaaide takken en kreupelhout.

‘Waar ga je heen?’ Ze kon hem met geen mogelijkheid laten gaan. Nog niet. Niet zonder te weten waar hij was geweest en waarom hij na zoveel jaren teruggekomen was naar het eiland.

Weer stak hij zijn hand uit om haar niet dichterbij te laten

komen. 'Alstublieft, mademoiselle. U moet doen alsof u me nooit hebt gezien.'

Toen ze de kilte in zijn stem hoorde, bleef ze staan. Dus hij wist echt niet wie ze was? Ze vocht tegen haar teleurstelling.

Ze had zin om haar naam te roepen, hem te vertellen dat ze zijn jeugd vriendin was, dat ze in alle jaren dat hij weg was geweest nooit opgehouden had aan hem te denken. En om hem te vertellen dat zij, nadat Jean van het eiland was verdreven, de-gene was geweest die Miriam in leven hield. Dat zijn moeder nu al gestorven zou zijn zonder haar opoffering en hulp.

Maar Pierre was al verdwenen in de mist. Uit zijn steelse blikken maakte ze op dat er iets niet goed was, dat hij misschien in de problemen zat. Waarom zou hij anders voordat het licht werd naar het eiland komen en dan proberen ongezien weg te sluipen?

Ze rekte haar hals om hem en het rood van zijn pet te zien, maar de mist had hem volkomen opgeslokt. Ze voelde de aan-drang om zijn naam te schreeuwen, maar achter haar kreunde de kwartiermeester weer. Ze draaide zich om en rende haastig weg over het pad, om zoveel mogelijk afstand te scheppen tus-sen haar en luitenant Steele.

Ondanks het gevaar dat overal op de loer lag, hield ze van de vroege ochtenden op het eiland: als iedereen nog sliep, als ze kon doen alsof alles goed was en ze niet midden in een oorlog zaten, dat ze niet langzaam verhongerden.

En ze hield van de lente, met de zoete, koele lucht die kwam na de genadeloze winter, de warmte die eindelijk de lagen sneeuw wegsmolt en het eiland weer tot leven wekte.

Had ze maar tijd om te dralen en van de schoonheid te ge-nieten, zoals ze zo vaak gedaan had met Pierre en Jean toen ze jonger waren. Maar ze mocht niet treuzelen, anders verdacht Ebenezer haar ervan dat ze 's morgens meer deed dan alleen maar vissen.

Tegen de tijd dat ze de open plek bereikte, het mistige weiland en Miriams houten huis daarachter, ademde Angelique zwaar. De mist kreeg een roze tint, een teken dat de zon opkwam en spoedig de mist zou verdrijven.

Angelique haalde diep adem en zette zich schrap voordat ze het huis van haar vriendin binnenging.

‘Goedemorgen, Miriam,’ zei Angelique, terwijl ze door de deur de enige kamer van het huisje betrad.

‘Je hebt gerend.’ In de donkere kamer kwam Miriams antwoord uit de buurt van de haard. ‘Is alles in orde?’

‘Alles is best.’ Ze hoopte dat Miriam haar geloofde.

Angelique hoorde stro ritselen en wist dat Miriam al hard aan het werk was met het vlechten van de hoeden die ze verkocht aan de bezoekers die in de zomer naar het eiland kwamen. Gelukkig was hoeden vlechten iets wat Miriam nog steeds kon, ondanks haar falende gezichtsvermogen.

Angelique trok het koordje van haar zak los en hield haar adem in. Ze zou Miriam het nieuws willen vertellen dat ze Pierre had gezien.

Het ruisen hield op en het werd stil in de kamer.

‘Er is iets gebeurd,’ zei Miriam eindelijk zacht.

Angelique haalde de eieren uit haar zak en legde ze op tafel. Wat was het lieve mens toch opmerzaam. ‘Heb je vanmorgen bezoek gehad?’

‘Moest dat?’

Angelique stak haar hand in haar keurslijf en haalde er de askoek uit die ze in een doek had gewikkeld. Ze legde hem op tafel naast de eieren. Toen liep ze door de kamer en knielde neer voor de dovende sintels.

Pierre was een misbaksel. Waarom had hij niet een paar minuten van zijn drukke leven genomen om zijn moeder te bezoeken? Dat was toch zeker niet te veel gevraagd?

‘Je kunt me de waarheid vertellen, Angel,’ zei Miriam.

Angelique greep een karig handjevol spaanders en kruimels schors van de bodem van de houtbak. 'Je zit bijna zonder hout. Het is maar goed dat de nachten niet meer zo koud zijn.'

'Wie heb je vanmorgen gezien?' hield Miriam vol.

Angelique zuchtte. Ze had kunnen weten dat ze niet onder Miriams vragen uit kwam.

Wat moest ze vertellen? Dat ze aangevallen was door de kwartiermeester van het fort? Of dat ze Pierre had gezien? Wat zou Miriam het minste verdriet doen?

Over Pierre vertellen zou al te wreed zijn. Welke moeder kon het nieuws verdragen dat haar lang geleden verloren zoon was teruggekomen maar had nagelaten haar een bezoek te brengen?

'Niets om je zorgen over te maken.' Angelique strooide de houtsnippers op de sintels. 'Vanmorgen kwam ik op weg hierheen een van de soldaten tegen en hij eiste dat ik mijn visvangst afgaf.'

Miriams stoel schraapte over de houten vloer. In het schemerlicht dat door het raam op het oosten door de verschoten gele katoenen gordijnen naar binnen filterde, kon Angelique haar zien opstaan. 'Heeft hij je kwaad gedaan?' vroeg Miriam ademloos.

Angelique stond op en liep door de kamer naar Miriam toe, terwijl ze haar stoffige handen afveegde aan haar rok. 'Maak je alsjeblieft geen zorgen.'

Miriam stak tastend haar handen uit haar Angelique. Haar trillende vingers gleden over haar wangen, haar neus, haar ogen. Ondanks dat ze bijna blind was, vond Miriam de geschaafde huid van haar hals waar luitenant Steele haar bijna had gewurgd. 'Hij heeft je kwaad gedaan, hè?'

'Een beetje maar.' Angelique bracht haar hand naar Miriams wang en streelde die met alle liefde die ze had voor de vrouw die meer een moeder voor haar was dan haar eigen moeder ooit was geweest.

Ondanks Miriams leeftijd waren haar wangen nog glad en ongerimpeld onder Angeliques vingers, die ruw waren als de zandstenen kliffen langs de kust.

Angelique weet haar ruwe huid aan het dagelijkse ijsvissen en het blootstaan aan de ijskoude temperaturen en het ijswater, waardoor de huid van haar vingers vaak gebarsten was en bloedde.

‘Je moet niet meer naar me toe komen,’ fluisterde Miriam, terwijl ze de gezwollen huid van Angeliques hals zachtjes bevoelde. ‘Het is te gevaarlijk voor je.’

‘Morgen zal ik voorzichtiger zijn.’

Miriam liet haar handen zakken en Angelique hielp haar vriendin naar de tafel, naar de eieren en de askoek. ‘Heb je me weer je eigen ontbijt gegeven?’

‘Nee. Het is voor jou.’ De aanblik van het eten deed Angeliques maag samentrekken. Maar ze wendde zich van Miriam af voordat die de waarheid bespeurde – dat ze inderdaad haar schrale portie felbegeerd brood had opgegeven, dat de avond tevoren deel van haar maaltijd was geweest.

‘Eet tenminste de helft op, Angel,’ zei Miriam.

‘Ik ga ontbijten als ik in de herberg terug ben.’ Angelique liep door de kamer en knielde weer neer voor de haard. ‘Betty heeft gebakken vis.’

Ze hoopte tenminste maar dat Ebenezers nieuwe echtgenote haar iets te ontbijten zou geven.

‘Eet het alsjeblieft op, Miriam.’ Angelique blies op de sintels en werd beloond met een oranje gloed, een paar vonken en een sliertje rook.

Miriam klaagde nooit over de honger of de schrale rantsoenen. Maar haar magere schouders, knokige armen en losse keurslijf gaven blijk van het voortdurende gevecht met de honger.

‘Ik heb ook een paar eikels,’ zei Angelique. ‘Ik zal het vuur

aanleggen, dan kun je ze trekken voor thee.’ Ze vond het vreselijk om Miriam alleen te laten met het vuur. De blaren van de vorige keer dat Miriam de rug van haar hand had verbrand, waren nog maar net genezen.

‘God is met ons, Angel,’ zei Miriam. ‘Wat voor moeilijkheden er ook komen, Hij is onze onveranderlijke, betrouwbare rots. Als we op Hem vertrouwen, kan niets ons doen wankelen.’

Angelique wilde Miriam graag geloven. Maar *onveranderlijk* en *betrouwbaar* waren haar vreemd. In haar leven had ze nooit iets gekend wat zelfs maar in de buurt kwam van betrouwbaar.

‘We blijven bidden dat de oorlog deze zomer afloopt en dat Jean gauw weer bij ons terug kan komen. Dat je eindelijk met hem zult kunnen trouwen. En veilig zijn.’

Jean – vriendelijke, zorgzame, evenwichtige Jean. Hij mocht dan Pierres broer zijn, maar hij leek niets op hem. En zelfs nu Jean weg was om te vechten met de Amerikanen, wisten ze zonder twijfel dat hij terug zou komen wanneer hij kon.

Opnieuw voelde Angelique een steek van frustratie. Waarom was Pierre niet bij zijn moeder langsgegaan? Dan had hij kunnen zien hoe arm ze was geworden, hoe weinig ze had nu Jean er niet was om voor haar te zorgen, en hoe hard ze hulp nodig had.

Maar hoe graag ze ook wilde geloven dat Pierre gebleven zou zijn om zijn moeder te helpen als hij geweten had van haar ontberingen, ze wist ook dat Pierre van nature wild was en altijd droomde van avontuur.

Hij zou nooit de betrouwbare bron van hulp zijn die ze allebei nodig hadden.

Ja, het was maar beter dat Pierre Miriam niet had bezocht, dat ze geen hoop hadden gekregen.

Het was waarschijnlijk beter voor iedereen als Pierre helemaal niet meer terugkwam.